

Mocný americký think-tank zvažuje Putinovu vraždu

 infokurýr.cz/n/2024/08/03/mocny-americky-think-tank-zvazuje-putinovu-vrazdu

kurýr

3. srpna 2024

V Foreign Affairs, novinách mocného amerického think-tanku Council on Foreign Relations, který do značné míry určuje americkou zahraniční politiku, je článek s jednoznačným titulkem: „Uvažovaly by USA o pokusu o atentát na Putina?“ se objevilo, ve kterém se autor zamýšlí nad tím, zda by USA měly provést atentát na Putina a jaké by to mělo důsledky. Kvůli pravomoci, kterou má Rada pro zahraniční vztahy ve Spojených státech, by články, které se tam objevují, neměly být odmítány jako nesmysly.

Platí to o to víc, že autorem článku není jen tak někdo. Článek napsal Douglas London, bývalý šéf stanice CIA a poté šéf protiteroristického oddělení pro jižní a jihozápadní Asii. Autor není analytik ani teoretik, ale pochází z operativní práce. V současnosti je profesorem zpravodajských studií na Georgetownské univerzitě, která je známým nábořem pro politické pozice amerických demokratů. A 13. července na X v souvislosti s válkou Izraele proti Palestincům napsal, že rozumí politickým útokům.

Jak by Západ reagoval, kdyby vlivné noviny blízké ruské vládě nechaly experta mluvit o vraždě západních hlav států nebo dokonce amerického prezidenta?

Vzhledem k tomu, že londýnský článek je extrémně upřímný a ukazuje, jak lidé přemýšlejí v amerických zpravodajských kruzích, přeložil jsem ho. Navíc je fascinující, jak otevřeně mluví o všech nelegálních zpravodajských operacích USA, o kterých se západní média velmi zdráhají zmiňovat.

Začátek překladu:

Uvažovaly by USA o atentátu na Putina?

Kdy a proč se tajné služby zaměřují na zahraniční hlavy států – a jak se to často obrací.

Je výmluvné, že první otázka, která vyvstala v médiích poté, co íránský prezident Ebrahim Raisi zemřel při havárii vrtulníku na hornatém severovýchodě země v květnu při návratu z Ázerbájdžánu, byla, zda v tom měly prsty Spojené státy. Mezi otázkami vznesenými v souvislosti s nedávnou cestou ruského prezidenta Vladimira Putina do Pchjongjangu, kromě jejího dopadu na doutnající napětí v Asii, byla i možnost jeho ochoty opustit Kreml. Měly by se USA a jejich spojenci pokusit sesadit Putina tím, že by mu napomohli převrát v jeho nepřítomnosti nebo ho na takové cestě zavraždili? Odpověď spočívá ve zvážení rizik a přínosů.

Co by se dalo získat zavražděním Putina? Pokud je laťka mezi status quo a důsledky násilného odstranění Putina, zmenšila by se ruská hrozba pro Spojené státy a jejich spojence? Stáhli by se ruští vojáci z Ukrajiny a přestali představovat hrozbu pro spojence NATO v Pobaltí a východní Evropě? Nebo by se ruské záměry mohly stát ještě nepřátelštějšími a nepředvídatelnějšími? Navzdory Putinově posedlosti intrikami, popíráním a podvodem a navzdory mlžení je docela předvídatelný. USA – s Británií směřující stejným směrem – byly mezi svými spojenci v NATO výjimkou, nemluvě o samotné Ukrajině, která Putinovy plány útoku s velkou důvěrou předpověděla.

Udělal by to USA? Soubory ukazují, že USA násilně podporovaly svržení demokraticky zvolených protichůdných režimů v Íránu v roce 1953 a v Chile v roce 1973, zatímco vyšetřování Církevního výboru zdokumentovalo několik pokusů CIA zavraždit kubánského Fidela Castra.

V poslední době se Spojené státy nijak nesnažily utajit svou účast na zabití velitele íránských islámských revolučních gard Quds Force Qassema Suleimaniho v lednu 2020, což je akce, kterou historický precedens kvalifikuje jako válečný akt. Od 11. září 2001 je protiteroristická strategie Spojených států v praxi založena na atentátech. Mantra „najít, opravit, skončit“ je další eufemismus pro preventivní lov a zabíjení teroristů v zahraničí, než mohou zaútočit na Spojené státy doma.

I když tyto incidenty společně demonstrují ochotu vlády USA podniknout rázné a smrtící kroky ve jménu národní bezpečnosti, pouze úder proti Sulejmánímu, když byl oddělen od nadnárodních teroristických cílů, proběhl v době, kdy byl v zahraničí. V operacích na sesazení Mohammada Mosaddegha v Íránu, Salvadora Allendeho v Chile a Castra na Kubě to bylo více vnitřních prvků, které umožnily spiknutí.

Kromě těchto incidentů a možného zapojení do jiných, vlády USA pravděpodobně preferovaly status quo předvídatelného protivníka. Změny režimu nefungovaly pro zájmy USA. Svržení Saddáma Husajna v Iráku významně přispělo k arabskému jaru, jehož dopady nadále doznívají po celém Blízkém východě, jak ukázaly nevyřešené občanské války v Libyi, Sýrii a Jemenu a přetrvávající politická nestabilita v Egyptě a Tunisku.

Americká okupace Iráku také podpořila vzestup Islámského státu. A Taliban nakonec přežil Spojené státy v Afghánistánu, vrátil se k moci navzdory 20 letům americké krve a peněz a nyní ukrývá povstalecké skupiny, které ohrožují Pákistán, Írán, jeho středoasijské sousedy a Čínu.

Tendence přijmout známý status quo je posílena, když je tato země vybavena jadernými zbraněmi. Pokud jde o Rusko, otázkou je, jak moc si Washington věří, že i za těch nejideálnějších okolností, kdy by

americká vláda mohla Putina odstranit a schovat při tom ruku, by po něm nastoupilo stabilní a méně nepřátelské vedení.

Stejně jako ve většině autokracií je moc v Rusku na těch, kdo ovládají mocenské nástroje země – především zbraně, ale také peníze, infrastrukturu, přírodní zdroje, spojení a znalost toho, kde jsou kostlivci ve skříni. Tato moc je v současnosti soustředěna v úzkém kruhu sedmdesátníků, z nichž téměř všichni mají dlouhodobé vazby na Putina, KGB z dob studené války a Petrohrad. Ruské ozbrojené síly mohou převyšovat počet vojáků a vybavení, ale za Putina, stejně jako za sovětských časů, jsou drženy na krátkém vodítku a bedlivě sledovány, s malou volností, zda vytáhnout zbraně nebo opustit své posádky.

Tři organizace, které jsou nejschopnější zakročit proti Putinovi a Kremlu, jsou Federální bezpečnostní služba (FSB), Rosgvardia (Národní garda) a Prezidentská bezpečnostní služba v rámci Federální ochranné služby (FSO). FSB je ruská domácí bezpečnostní a zpravodajská agentura, nad kterou Putin vládne díky své poměrně masivní a všudypřítomné přítomnosti ve všech institucích země. FSB prosazuje Putinovu vládu, sleduje disent, zastrašuje, trestá a je napojena na organizovaný zločin. Rosgvardia je Putinova hrubá síla. Vznikla v roce 2016 z různých milicí ministerstva vnitra, které jsou odpovědné za vnitřní pořádek a bezpečnost hranic, aby vytvořily Putinovu dlouhou červenou linii proti protestům, nepokojům a ozbrojeným organizovaným pokusům o převrat.

Alexander Bortnikov stojí v čele FSB a vystřídal Nikolaje Patruševa, který vystřídal Putina a od té doby slouží jako jeden z jeho nejvyšších poručíků. Patrušev byl donedávna šéfem ruské Rady bezpečnosti a pravděpodobně kremelskou dvojkou, a možná stále je, ačkoli byl jmenován prezidentovým poradcem pro lodní dopravu. Stejně jako

Patrušev i Bortnikov sdílí Putinův pohled na svět, jeho paranoii ohledně Západu, jeho politickou filozofii a jeho oslavování starého sovětského impéria.

Kremlinologové považují Bortnikova za Putina nejspolehlivějšího a nejdůvěryhodnějšího podřízeného, a proto za osobu, která je nejschopnější ho svrhnout, pokud by si to přál. I když se Bortnikov drží relativně nízko, omezený přehled naznačuje určitou míru skromnosti a opatrných ambicí, ačkoli nepotvrzené fámy poukazují na zdravotní problémy. Jeho zástupce Sergej Koroljov, který je o deset let mladší, je považován za efektivního a podobně bezohledného, ale možná až příliš ambiciózního a okázalého ve svých vazbách na ruský organizovaný zločin. Je pravděpodobné, že Putin vidí pro Koroljova zářnou budoucnost, ale má dost výhrad na to, aby si zasloužil dlouhé školení a hodnocení, než ho jmenuje Bortnikovovým nástupcem.

Přibližně 300 tisícové Rosgvardii velí dlouholetý bývalý Putinův bodyguard Viktor Solotov. Solotov, který je rovněž součástí Putina sedmdesátiletého petrohradského doprovodu a v minulosti měl rozsáhlé napojení na organizovaný zločin, poněkud vystoupil ze stínu po povstání tehdejšího vůdce Wagnerovy skupiny Jevgenije Prigožina. v červnu 2023. Solotov si připisoval zásluhy za ochranu Moskvy a veřejně přemítal o tom, jak jeho organizace pravděpodobně poroste a zajistí více zdrojů k plnění svých důležitých úkolů.

Solotov možná není tak vzdělaný nebo sofistický jako Putinovi tradiční spolupracovníci bezpečnostních služeb, všichni bývalí veteráni KGB z dob studené války, ale vypracoval se z petrohradského pouličního gangstera a není proti použití násilí k dosažení svých cílů dosáhnout.

Kromě loajality ke svému šéfovi se o Solotovově politickém výhledu ví jen málo, ale nic nenasvědčuje tomu, že by mohl nabídnout progresivní alternativu, která by byla vůči Západu méně nepřátelská. Stejně jako

Putin se všemi členy svého nejužšího kruhu, aby si zajistil jejich loajalitu, dostali členové Solotovovy rodiny pozemky, dary a důležité funkce. Patruševův syn je nyní například místopředsedou vlády.

FOS zahrnuje prezidentskou bezpečnostní službu, asi 50 000 vojáků, a je odpovědný za blízkou fyzickou ochranu Putina. O jeho řediteli Dmitri Kotschnewovi, kterému je nyní 60 let, se toho ví jen málo. Jeho tajemný oficiální životopis odhaluje, že se narodil v Moskvě, sloužil v armádě v letech 1982 až 1984 a poté sloužil v „bezpečnostních službách SSSR a Ruské federace“ v letech 1984 až 2002, poté byl oficiálně přidělen k FSO.

Pokud Kočněv chtěl Putina mrtvého, měl spoustu času na dosažení tohoto cíle, ale je nepravděpodobné, že bude mít zdroje a síť, aby se chopil moci sám. Kochnev by stále potřeboval FSB a Rosgvardia k dokončení mise, takže by pravděpodobně byl komplicem, ale nebyl by v čele takového plánu.

Existuje také několik dalších lidí blízkých Putinovi, kteří by mohli ovlivnit jeho nástupnictví nebo být tváří nástupnictví, jako Igor Sečín, bývalý místopředseda vlády a současný šéf Rosněfti, bývalý plukovník KGB Sergej Ivanov, rovněž bývalý ministr obrany a první místopředseda vlády a bývalý plukovník KGB Viktor Ivanov, který byl také nějakou dobu ředitelem Federální služby pro narkotika. Všichni jsou známí tím, že jsou ideologicky spojeni s ruským vůdcem a usilují o obnovené impérium, které se nechce podřídí Západem vytvořenému světovému řádu a pravidlům, která mají podle nich za cíl udržet Moskvu slabou a podřízenou.

Pokud by byl Putin zavražděn v zahraničí, bez ohledu na důkazy, stará garda by pravděpodobně obvinila USA a použila by to jako hromosvod k upevnění moci a mobilizaci veřejnosti. A protože sdílejí Putinovu paranoii ohledně existenční hrozby ze Západu, existuje věrohodné riziko, že by vojensky, přímo a s nejistou zdrženlivostí vrátili úder.

Protože se cítí nejistě, jednali by nevybíravě a bezohledně i ve své vlastní zemi, což by mohlo mezi obyvatelstvem rozpoutat dlouho potlačované revoluční síly, které by jaderně vyzbrojenou velmoc uvrhly do chaosu.

Konec překladu

Thomas Röper

